

KISS ANNA

Megy, szólít szelet, felleget

Megy, szólít szelet, felleget
világos udvara felett.
„Ó, a halál jár ide,
kedveském, megszán,
olvassa levelem, haja a
megőszült világré, várom,
vendégelem, látja
gyolccsal teli szekrényeim
hogy roskadnak!, gyolcsba
pólyálva kell lennem,
születnem, mennem innen.

Itt van, vendégelem,
nem látja senki, nem hallja
senki, mosok, nyugtalan a part,
jön, tűnik a víz tükrén át,
jön de sehol már!, fájni hagy.”

Mindig marad kenyér a
tálban, anyánk osztja, énekel,
madarak ülnek asztalánál
magashátú székeken,
megy, szólít szelet, felleget,
megy, fáj dalmát vizén
rengeti a Korhány, teknője
elhasad, gyolcsával
buborékot vet a víz, kicsap!
„Jön s tűnik el, tünékeny alak,
jövőre nem találtok itt!,
rátok hagyom enyéimet,
Vitéz időtlen álmait,

kedveském, ideje mennem!

Mintha élet nőne bennem,
bölcsőbe nem való, emészt,
hullatja hajamat!" Mondják,
baj költözött a házba,
szülni készül Erzsébet
villámokat, mondják, a vén
Korhány tud valamit,
zúgatja nádasát,
zúgva zúgatja!. Anyánk
énekel, mintha ünnep volna,
cirókálja ujjal a holdat,
violáit, a holdat,
„jövőre nem találtok itt!,
hull a mag, szivárvány lesz
dísze a bánatoknak,
minden megtartja dolgait.”

Megy, ereszére hívja a napot,
mint jégeső, zúdulnak a
galambok, hallgatják,
verdesik szárnyukkal vállait,
megtérnek a dúcban mocorgó
tojásokhoz, megülik a
tollszagú csendet, mikor az éj
átkel a vizen, szőke
zabföldeken, hová, mint rég,
beszabadulnak a holvott
lovak, bámulják a holdat. A
sötét mén hagyja ujjal
fésülni sörényét, hisz ki más
ülte meg meztláb
postára, hírekért?, szerette
úgy az istállók szagát!

Hol most koloncát
cipeli az eb,

terhét a gép-világ.

„Vitéz loboncos álmait
álmodja a napon, hogy

felleng a pusztaliliom,
suhogó nyilak, szállások,
karámok, harcok nyomán
lélek-sas villan, felleng a
pusztaliliom, ki tudja,
honnán, kedveskéim.
A való fájdalom.
Jövőre nem találtok itt!”

Megy, énekel, pipéi fészket
kutatja a kazalban,
dédelgeti a holdfehér tojást,
valaha elejtette, sírt,
nem tudta összerakni.
Vele is így történhetett,
Isten elejthette három éve,
pergetett mézével a
nyár is mézes kenyerét,
édesen fáj a lét!,

Megy, fölébreszti alvó méheit,
ujjával a kasok falán kopog,
az irdatlan anyát szólongatja.
„Jövőre nem találsz itt,
szépségem, ügyelj az árva
kasra!” Fáradt rózsáit látogatja,
kezére hullnak szirmaik.
„Kedveskéim még ez a nyár!,
jövőre nem találtok itt!”

Megy, szólít szelet, felleget
kerített udvara felett,
almafája földig hajol előtte,
megy, viszi vízre gyolcsait,
fáj, énekel, mintha ünnep volna!,
apánk maga bánatát hordja,
kerüli a világ-ősz Ismeretlen is.